

meg édesapádnakl, azért adtam a nagyobbbat, mert jó volt a termés. Hanem aztán jeles bizonyítvánnyal jöjj haza Szarvasról, Palkó!

És nemcsak a méhek voltak szorgalmasak, hanem Palkó is.

Nem hiába volt olyan szép méhese édesapjának. Megtanulta ott a fáradhatatlan munka édes szeretetét. Ugy szállt ő a tudomány szomjúságával a könyvek fekete betűs lapjaira, mint a fürge zümmögő méhek virágról-virágra. S úgy gyűjtötte össze maga és édesapja örömére az ismereteket, a tudást a szarvasi iskolában, mint otthon a méhek a mézet a gyönyörű méhésben.

Nem hiába mondogatta az öreg bence bácsi a gyerekeknek:

— Olyan igyekvők, dolgozók és szorgalmasok legyetek, mint a méhek.

És derék ember vált Palkó fiából.

Gyökössy Endre.

Az őzike

*Közel az erdők aljában,
Fényes, uri palotában
Élt egy szelid őzike.
Kiskorától ott nevelték,
Simogatták, dédelgették,
S nagyra nőtt a kicsike.*

*Ki-kisétált a közelbe,
A füvecskét ott legelte,
Nagyon ízlett az neki.
Elbarangolt, de estére
Gazdájához visszatérve,
Szállását meg nem veti.*

*Izlett a hegy gyöngye füve,
Tetszett a fenyves sűrűje
S maga a hűs levegő.
Addig járta: megszerette,
Az erdőt nyakába vette,
S nem tért vissza többet ő.*

*Ha beszélni tudott volna,
Bizvást feltehetni róla,
Hogy szó nélkül nem szökik.
Egy este magába szállva,
Az ablak alatt megállva,
Igy szólt volna tán nekik:*

*Köszönöm jószívűségtek!
Ez a szép ház a tiétek.
— Az én hazám a vadon.
Odacsábít a természet,
Itthagynom a puha fészket,
Ott élhetek szabadon!*

Lévay József.